

Asunnottomana

Olen paljon asunut asunnottomana. Tiesin, missä ovat ne lämpimät vessat, eikä siihen aikaan kerrostaloissa ovia pidetty lukossa. Rappukäytävissä oli lämmintä ja siellä juotiin kaikenlaiset korvikkeet, ja sinne tuli pissat ja se haju paljasti asukin. Tiesin myös missä oli kahviloita, jossa sain käydä suihkussa. Käytössäni oli vain yhdet vaatteet ja kun ne kuluivat loppuun, sain heittää ne pois. Olen nukkunut myös ihmisten sohvilla ja nähnyt, että siskot eivät varsinkaan tykänneet siitä. Että eikö tuosta hajuberneestä ikinä päästä eroon? Kun menin ”vierailulle”, ensimmäiseksi aina pakottivat suihkuun, mutta sitten taas kyllästyivät ja heittivät ulos. **Aino**-täti, Nissilän täti oli uskovainen ihminen. Hänen luonaan oli hyvä olla. Hän näki minut!

Kuoleman pelkoa

Kun Tsernobylin ydinvoima räjähti, minuun tuli kuoleman pelko. Ymmärsin, että jos asiat eivät ole kunnossa yläker-

ran kanssa - silloin meidät paha perii. Toivoin, ettei mikään ydinvoimala räjähtäisi siellä lähimain.

Vieläkin - vielä nytkin - muistan sen niin elävästi, kun kerran siellä Redbergsplatsin vessassa tutkin lompakkoani ja luin pientä korttia, jonka olin saanut Kaupunkilähetystyksestä. Olin lukenut sitä samaa korttia ainakin sata kertaa aikaisemminkin, mutta sillä kertaa Jumala itse johdatti, että luepas tämä nyt **vielä** kerran. Kortissa luki: *Jeesus rakastaa sinua sellaisena kuin olet!*

Tämä asia kirkastui minulle vasta kun luin sen 101. kerran! Minä kun oletin, että kaikki olivat minut jo hyljänneet. Silloin tulikin Yksi, joka sanoi: Minä rakastan sinua, vaikka haisisit kuinka pahalle! Ja sain Häneltä vielä pyynnön: Lähde **vielä** kerran hakemaan apua! Toista sataa kertaa olin jo ollut katkohoiossa, mutta lääkäri oli sanonut, että olen toivoton tapaus. Nyt laitoin tenttupullon sinne puskaan ja suostuttelun jälkeen lopulta lääkäri otti minut vastaan: ”Sinulle on paikka osastolle 24!” Siitä se lähti.

Takaisin kouluun

Hakeuduin alkoholistien kuntoutuslaitokseen ja työntekijän pöydällä näin ilmoituksen Minnesota-hoidosta. Siellä olin neljä viikkoa ja siellä vapauduin kokonaan kuoleman pelosta ja myös alkoholista. Muilla oli kiire sieltä kotiin, mutta minulla ei ollut. Samanaikaisesti oli avattu kristillinen hoitokoti ja sinne sain kuuden kuukauden hoitosopimuksen.

Nyt halusin opiskella uuteen ammattiin ja halusin auttaa muita. Minulle tuli valtava hätä niistä Göteborgin juopoisista, vaikka olinkin itse vasta raitistunut. Sain kuulla, että Suomessa, Tyyskylässä oli Uuden Elämän koulu, mutta sielläkin luulivat, että alan taas juoda. Tarvitsin todistajat, että pysyn raittiina. Koulun jälkeen palasin taas Ruotsiin ja hakeuduin seurakunnan työhön tähtäävään koulutukseen, diakoniksi, josta valmistuin vuonna -90.

Koska minulla oli vain kansakoulun pohja, opiskelu oli erittäin rankkaa ja sairastelin ylirasitusta, mutta minut vihittiin diakoniksi Ruotsissa ja Suomessa, Vaasasta sain työpaikan. Siellä tapasin vaimoni **Outin** ja meidät vihittiin. Tämä minulle niin rakas vaimoni ja koko Suomessa oloaikani oli pelastus. Sain todellakin kasvaa uskossani.

Niin monet juovat. Mikä heille avuksi?

Ei minulla muuta vastausta ole kuin se, että luovuttavat elämänsä kokonaan sellaisiin käsiin, jotka pitävät sataprosenttisesti huolta ja johon sinä sataprosenttisesti myös itse luotat. Todellakin Hän huolehtii sinusta! Kaiken tämän kokemuksen jälkeen, jos teen jonkun päätöksen ja **koen**, että se on Jumalalta, **kuljen sitä kohti!** Enää en jää tekemään mitään kaupankäyntiä. Minulle se on uskon askel - ja jos jokin menee väärin, Hän kylä ilmoittaa, että palaapa takaisin!

Kun minut vihittiin diakoniksi, piispa puhui meille Filippiiläiskirjeen kolmannesta luvusta: ”*Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa*” (Fil 3:11). Tämän olen ottanut elämän ohjenuoraksi ja tämä kaikki on tarvittu, että saan elää sen todeksi.

Ilman Häntä - ilman Jeesuksen tietoista läsnäoloa - en voi itsessäni mitään!”